

ikke er blevet betragtet som undergivet Fæstetvang. Selv om der ogsaa i Fremtiden, efter at Opmærksomheden er bleven henledet paa disse Forhold, kun fremkom enkelte saadanne Tilfælde, er det min Overbevisning, at saadanne enkelte Tilfælde under de nuværende Forhold kunne sætte langt mere ondt Blod end at de, der gjøre det, paa nogen Naade faa Bederlag for (Afskydelse). Man spørger mig om, hvor dette Tilfælde har fundet Sted, og jeg ser ingen Grund til ikke at nævne den Naagjældendes Navn, thi efter Indenrigsministeriets Resolution har han jo været berettiget til at gjøre det; det er Hofjægermester Grüner til Raunstrup. — Jeg gjentager altsaa, at, hvad enten den ældre Tradition, som jeg vedkender mig som rigtig, holder Stik eller ikke, saa foreligger her efter min Overbevisning et Forhold, hvor der efter den hele nuværende Tilstand er god Grund for Lovgivningsmagten til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, god Grund til at søge at finde en forstandig Begrebsning, som kan forebygge en sliq Brug i Fremtiden. Det er derfor mit Opfordring til det høie Thing ikke at hengive sig til den Anstufelse, som her er bleven fremsført, at man skulde have en naturlig Opfordring til at lade Lovgivningen ligge brak overfor enkelte mindre Spørgsmaal, blot fordi den store Afsløsning, eller hvad man skal kalde det, af Fæsteforholdet ikke kan gjenneføres ved en Tvangslav. Og skulde det ikke lykkes i den tilbagestaaende Del af denne Samling at enes om Formen for denne Tanke — thi Tanken i sin Almindelighed haaber jeg vil ikke møde stor Indsigelse — vil jeg henstille til min høitærede Kollega Indenrigsministeren, om han ikke, efter at have taget alle de Hensyn, hvorom her er Spørgsmaal, under Betragtning, vilde finde, at der var Grund til fra Ministeriets Side at fastholde den strengere Fortolkning, saaledes at Spørgsmaalet i alle mødende Tilfælde, hvor der dertil er nogen Opfordring, bringes for Domstolene, og at dette gjentages, indtil Spørgsmaalet i alle dets Forgrentinger og Aflygninger foreligger i en saa ren Skikkelse, at det kan ses, om Høiestret vedkender sig den ene eller den anden Fortolkning. Derved vil det i alt Fald formentlig kunne undgaaes, at der i

Mellemtiden sker mange Naadighedsudøvelser af den Art, som ellers vilde være faldne ind under den nye Lov.

Grevenskov-Castenschjold: Med Hensyn til det Tilfælde, som omtaltes som foresaldet hos mig, skal jeg bemærke, at Dommen vel faldt, da jeg var Besidder, men at Sagen var begyndt under min Fader. Det var saavidt jeg husker, 5 eller 6 Steder, der vare ledede bort, men de vare vel at mærke ikke fraktilte fra Gaarde, men det var Huse, der vare satte op ved den ny Matrikul, saa at de vare komne op over 1 Td. Hartkorn. Jeg selv dristede mig ikke til siden at leie dem bort, men paa Grund af, at de havde et større Lilliggende end 1 Tønde Hartkorn, har jeg enten bortfæstet eller bortforpagtet dem. Saaledes hænger Sagen sammen. Jeg har ikke Papirerne herinde, men jeg kan skaffe dem tilveie og skal da fremlægge dem for den høitærede Indenrigsminister.

Brock: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Hvis det er for en kort Bemærkning angaaende dette samme Punkt, har det ærede Medlem Ordet.

Brock: Da jeg har havt den Ære at udføre den ommeldte Sag for Regjeringen, kan jeg bekræfte, hvad der nu blev udtalt af det ærede kongevalgte Medlem (Grevenskov-Castenschjold). Det er ganske rigtigt, at der dengang var Spørgsmaal om ældre Husløbder, der ved den nye Matrikul vare gaaede op over 1 Tønde Hartkorn, og det blev af Høiestret antaget, at efter de konventionelle Begreber om en Gaard, og efter hvad der var oplyst om, at disse Steder altid vare betragtede som Husløbder, kunde den Omstændighed, at de nu efter den nye Matrikul vare gaaede op over 1 Td. Hartkorn, ikke gjøre Udslaget, saaledes at de skulde være fæsteligte.

Indenrigsministeren: Det ærede Thing vil altsaa finde det bekræftet, at jeg havde Ret, da jeg før gjorde gjældende, at der af